

Sygn. akt: I C 597/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Monika Mleczko-Pawlikowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Dominika Ritter

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2017 r. w Chełmnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko M. S.

o zapłatę

Oddala powództwo.

Sygn. akt I C 597/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł przeciwko M. S., o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym kwoty 17.155,21 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08.11.2016r. od kwoty 17.037,55 zł oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zwarcia przez pozwanego umowy pożyczki w dniu 2014-04-03, z (...) Sp. z o.o. (dawniej (...) Spółka ograniczoną odpowiedzialnością(...) j.) z siedzibą we W.. Pozwany pomimo precyzyjnie określonych zasad zwrotu pożyczonej kwoty nie wywiązał się z warunków umowy. Wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu w stosunku do pozwanego wierzytelności na rzecz powoda, zgodnie z art. 509 kc. Ponieważ pozwany nie dokonywał spłaty pożyczki zgodnie z ustaleniami umownymi, umowa została wypowiedziana, a kwota z tytułu umowy pożyczki stała się wymagalna z dniem 2015-09-05. Pełnomocnik powoda wskazał, iż na żadaną kwotę składają się należność główna w kwocie 17.037,55 oraz kwota 117,66 zł tytułem sumy opłat oraz kosztów dochodzenia zaległej należności naliczonych zgodnie z warunkami umowy pożyczki, od których powód nie domaga się odsetek.

Postanowieniem z dnia 2017-03-28 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chełmnie.

Sąd ustalił co następuje.

W dniu 4 kwietnia 2014 roku pozwany M. S. zawarł z (...) Sp. z o.o. (...) S.K.S. z siedzibą we W. umowę pożyczki. Pożyczkodawca udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 8.100 zł. Termin spłaty ustalono na dzień 3 kwietnia 2017r. W § 3 umowy strony ustaliły, że kwota oprocentowania pożyczki wynosi 12% w stosunku rocznym w całym okresie obowiązywania umowy, a kwota naliczonych odsetek wynosi 1.588,31 zł. W § 4 umowy wskazano zaś, że całkowita kwota do zapłaty wynosi 25.080,62 zł, na którą składają się: całkowita kwota pożyczki: 8.100 zł, całkowity koszt pożyczki: 1.588,31 zł tytułem odsetek naliczonych za cały okres obowiązywania umowy, 15.392,31 zł tytułem opłaty operacyjnej naliczonej za cały czas obowiązywania umowy. Pożyczka miała zostać spłacona w 36 równych ratach miesięcznych po 697 zł, począwszy od 3 maja 2014r.

/dowód: umowa pożyczki k. 19-23/

Pismem z dnia 6 maja 2014 roku pożyczkodawca zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności na rzecz powoda.

/dowód: pismo k. 24/

Następnie pismem z dnia 12 maja 2015r. roku powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległych rat wskazanych w tabelce na drugiej stronie pisma za miesiące kwiecień i maj 2015r.

/dowód: pismo k. 25-26/

W związku z istniejącą zaległością (za miesiące maj, czerwiec, lipiec 2015r.) pismem z dnia 30 lipca 2015r powód jako aktualny pożyczkodawca wypowiedział umowę pożyczki.

/dowód: pismo k. 27-28/

Sąd ustalił, co następuje.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o zaferowany przez stronę powodową materiał dowodowy w postaci dokumentów.

Pozwany nie stawiał się na termin wyznaczony na rozprawę, nie wdał się również w spór. Sąd jednak nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda w oparciu o treść art. 339 kpc, który stanowi, że jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, sąd wyda wyrok zaoczny; w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, albowiem budziły one uzasadnione wątpliwości w zakresie wysokości dochodzonej należności.

Podkreślić należy, iż sąd wydając wyrok zaoczny nie weryfikuje prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W takim przypadku należy przeprowadzić postępowanie dowodowe, które w zasadzie ograniczone będzie jedynie do dowodów zawnioskowanych przez powoda. Wskazane w tym przepisie domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, poprzez uznanie za prawdziwe twierdzeń podniesionych przez powoda nie zwalnia jednak sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Sąd rozpoznający sprawę w warunkach zaoczności ma obowiązek rozważyć, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądania (tak wyrok Sądu Najwyższego z 31.03.1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, Nr 9, poz. 30; wyrok Sądu Najwyższego z 15.3.1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, Nr 7-8, poz. 108; wyrok Sądu Najwyższego z 15.9.1967 r., III CRN 175/67, OSNC PiUS 1968, Nr 8, poz. 142). W przypadku negatywnych ustaleń w tym zakresie sąd powinien wydać wyrok zaoczny oddalający powództwo.

Powołany przepis nie zwalnia powoda z obowiązku przytoczenia faktów pozwalających na ich ocenę pod kątem przepisów prawa materialnego. Co za tym idzie to na powodzie ciąży obowiązek opisanie lub udowodnienia faktów, nie zaś ich skutków w sferze prawa materialnego. W wypadku zajścia przesłanek do wydania wyroku zaocznego sąd

może poprzestać na ocenie samych faktów opisanych przez powoda, tym samym pominąć postępowanie dowodowe. Jeżeli zaś tych faktów powód nie przytacza w jasny sposób, sąd ocenia na podstawie przedłożonych dowodów, czy roszczenie powoda jest zasadne.

W ocenie Sądu przytoczone przez powoda fakty budziły wątpliwości przede wszystkim w zakresie wysokości zaległości pozwanego – od kiedy pozwany zaprzestał spłacania pożyczki, czy i ile z tego tytułu już spłacił, jaka była jego zaległość z tytułu pożyczki oraz w jakiej wysokości powód nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego i co się składało na nabytą kwotę (należności główna, odsetki, koszty?). Dlatego też sąd ocenił żądanie powoda na podstawie przedłożonych dowodów. Podkreślić przy tym należy, iż postępowanie cywilne jest kontradiktoryjne i zgodnie z dyspozycją art. 6 kc oraz art. 232 kpc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W myśl art. 720 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 509§ 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 tego artykułu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie zaś z art. 511 kc, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Tym samym skoro w przedmiotowej sprawie wierzytelność stwierdzona była pismem (umowa pożyczki) ustawodawca nałożył na strony obowiązek zachowania formy pisemnej przelewu wierzytelności.

W niniejszej sprawie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 17.155,21 zł. Jako podstawę swojego roszczenia wskazał umowę pożyczki zawartą przez pozwanego z (...) Sp. z o.o. (dawniej (...) Spółka ograniczoną odpowiedzialnością(...)) z siedzibą we W. jako wierzycielem pierwotnym, a także iż wierzytelność ta przelana została na powoda umową przelewu wierzytelności (bez wskazania daty umowy, numeru umowy). Jednocześnie powód nie dołączył do pozwu umowy przelewu wierzytelności przysługującej wobec pozwanego, z której by wynikało, iż taka wierzytelność faktycznie została przelana na powoda oraz w jakiej wysokości wierzytelność została przelana. Brak tej umowy uniemożliwia Sądowi przede wszystkim ocenę czy doszło do skutecznego przelewu wierzytelności na stronę powodową, a ponadto w jakiej wysokości powód nabył wierzytelność z w stosunku do pozwanego. Ponadto powód nie przedłożył dowodów wysłania lub doręczenia pozwanemu zawiadomienia o przelewie, wezwań do zapłaty, czy wypowiedzenia umowy.

Z dołączonych do pozwu dokumentów wynikało, iż pozwany zobowiązał się spłacić z tytułu umowy pożyczki łączną kwotę 25.080,62 zł. Kwota ta miała zostać spłacona w 36 równych ratach miesięcznych po 697 zł, począwszy od 3 maja 2014r. Z dołączonego do pozwu wypowiedzenia umowy pożyczki wynikało, iż pozwany zaprzestał spłat od miesiąca maja 2015r. Zatem Sąd przyjął, iż za miesiące poprzedzające ten miesiąc (12 miesięcy), pozwany dokonał spłaty. Pożyczka miała być spłacona w stałych ratach po 697 zł począwszy od miesiąca maja 2014r. 697 zł x 12 rat daje sumę 8.364 zł, która została spłacona. Odjęcie od całkowitej kwoty do zapłaty tj. 25.080,62 zł., kwoty spłaconej: 8.364 zł daje kwotę 16.716,62 zł. Tymczasem powód dochodzi pozvem kwoty 17.155,21 zł. Dodatkowo w dołączonych do pism – przypomnienie o zaległych płatnościach i wypowiedzeniu umowy – tabelach z zaległymi ratami (k. 26, 28 akt) wskazane są zaległości za wskazane tam miesiące w kwotach 696,97 zł, 691,46 zł, 525,05 zł, 694,31 zł i 692,55 zł, podczas, gdy zgodnie z umową pozwany miał uiszczać równe raty w kwocie 697 zł. Zatem w tej sytuacji nie można było w ogóle ustalić w jaki sposób rzekoma zaległość pozwanego, została wyliczona przez powoda.

Reasumując w ocenie Sądu, powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie udowodnił ani zasadności ani wysokości swojego roszczenia. Załączone przez stronę powodową dokumenty nie wskazują na fakt istnienia po stronie powoda wierzytelności oraz jej wysokości.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt. I sentencji wyroku.

Sąd nie orzekł o kosztach procesu, ponieważ pozwany wygrał sprawę nie ponosząc żadnych kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. (...). M. K.,

2. (...)

C. (...)